

गर्भकाल (गर्भ + काल) m. 1) die Zeit der Schwangerschaft HARIV. 3214, 3314. — 2) die Zeit, wann die Leibesfrucht des Himmels, die Dünste der Luft, die ersten Lebenszeichen von sich giebt (195 Tage oder 7 Mondmonate nach ihrem ersten Entstehen) VARĀH. BRH. S. 21, 37.

गर्भकोष (गर्भ + कोष) m. Uterus SUÇR. 1, 120, 12.

गर्भक्लेश (गर्भ + क्लेश) m. der von der Leibesfrucht verursachte Schmerz, die Geburtswehen: गर्भक्लेशः स्त्रियो मन्ये साफल्यं भजते तदा । यदारिविजयी वा स्यात्संप्रामे वा कृतः सुतः ॥ MĀRK. P. 22, 45.

गर्भन्तय (गर्भ + तय) m. Fehlgeburt SUÇR. 1, 49, 15.

गर्भगृह (गर्भ + गृह) n. 1) ein inneres Gemach, Schlafgemach: (रेमे स नाम् वातायनविमानेषु च तथा गर्भगृहेषु च MBH. 3, 3998. SUÇR. 2, 35, 6. DAÇAK. in BENF. Chr. 201, 14. SĀH. D. 53, 9. — 2) das Allerheiligste in einem Tempel (in dem das Bild der daselbst verehrten Gottheit aufgestellt ist): देवस्य गर्भगृहम् KATHĀS. 7, 8. वाणी गर्भगृहाङ्गता VID. 94. देवी-गर्भगृहं wo die Devi verehrt wird 103. KATHĀS. 3, 39. — 3) mit einem vorangehenden subst. ein (dieses) in seinem Innern bergendes, enthaltendes Haus, Gemach: शर्भगर्भगृहं MBH. 7, 3738.

गर्भग्रहण (गर्भ + ग्रह) n. Empfängnis P. 3, 3, 71, Sch. 6, 1, 55, Sch.

गर्भघातिन् (गर्भ + घा) 1) adj. die Leibesfrucht tödend. — 2) f. N. einer giftigen Pflanze, *Methonica superba* Lam., RATNAM. 38.

गर्भचलन (गर्भ + च) n. die Bewegungen des Kindes im Uterus WILS.

गर्भच्युति (गर्भ + च्युति) f. das Heraustreten der Leibesfrucht, Geburt HIT. Pr. 36.

गर्भाड m. Anschwellung des Nabels TRIK. 2, 6, 16. — Wird in गर्भ + घ्राड zerlegt. Vgl. गोप्राड.

गर्भता (von गर्भ) f. Schwangerschaft VARĀH. BRH. S. 77, 21.

गर्भत्वं (wie eben) n. dass. RV. 1, 6, 4.

गर्भद (गर्भ + द) 1) adj. Leibesfrucht —, Fruchtbarkeit verleihend SUÇR. 2, 419, 7. — 2) m. N. einer Pflanze, *Nageia Putranjiva* (पुत्रंजीव) Roxb., RĀĠAN. im ÇKDR. — 3) f. घ्रा N. eines Strauchs, = गर्भदात्री ÇKDR. u. d. letzten Worte.

गर्भदात्री (गर्भ + दात्री) f. N. eines Strauchs. = गर्भदा, ऋपत्यदा, पुत्रदा u. s. w. RĀĠAN. im ÇKDR.

गर्भदास (गर्भ + दास) m. Slave von Geburt KĪTĪ. ÇR. 22, 1, 11.

गर्भदिवस (गर्भ + दिवस) m. pl. Tage, an welchen die in der Luft schwebenden Dünste Lebenszeichen von sich geben (vgl. गर्भकाल): केचिद्दत्ति कार्तिकशुक्लात्मतोत्य गर्भदिवसाः स्युः । न तु तन्मतं बहूनां गर्मादीनां मतं वक्ष्ये ॥ VARĀH. BRH. S. 21, 5.

गर्भदुह (गर्भ + दुह) adj. die Leibesfrucht beschädigend, dieselbe abtreibend: गर्भदुहकाम् (योषिताम्) M. 3, 90.

गर्भधै (गर्भ + धै) adj. Leibesfrucht gebend, schwängernd VS. 23, 19.

गर्भधरा (गर्भ + धरा) adj. f. Leibesfrucht tragend, schwanger MBH. 3, 12864.

गर्भधान (गर्भ + धान) n. das Befruchten: प्राग्गर्भधानान्मत्वा हि प्रवर्तते द्विजातिषु MBH. 12, 9648. — Vgl. गर्भधान.

गर्भधारण (गर्भ + धार) n. und f. (घ्रा) das Tragen der Leibesfrucht. Schwangergehen MBH. 3, 10449 (n.). So heisst der 22ste Adhjája in VARĀH. BRH. S., wo vom regenschwangern Himmel die Rede geht.

गर्भधि (गर्भ + धि) m. Brütort, Nest oder Begattung: समतसि कपोतं इव गर्भधिम् RV. 1, 30, 4.

गर्भनाडो (गर्भ + नाडो) f. Nabelschnur SUÇR. 1, 368, 13. Auch गर्भनाभि-नाडो 324, 3.

गर्भनुद् (गर्भ + नुद्) 1) adj. die Leibesfrucht abtreibend. — 2) m. Name einer Giftpflanze, *Methonica superba* Lam., BHĀVAPR. im ÇKDR.

गर्भपाकिन् (गर्भ + पा) m. in 60 Tagen (im Zeitraum der letzten Schwangerschaft des Himmels, in der Regenzeit) reifender Reis H. 1168.

गर्भपात (गर्भ + पात) m. Fehlgeburt nach dem vierten Monat der Schwangerschaft SUÇR. 1, 254, 17. 279, 1. VARĀH. BRH. S. 88, 5.

गर्भपातक (गर्भ + पा) 1) adj. eine Fehlgeburt verursachend. — 2) m. eine Art rothblühende *Moringa* (रक्तशिमाञ्जन) ĠĀTĀDH. im ÇKDR.

गर्भपातन (गर्भ + पा) 1) adj. dass. — 2) m. N. einer Pflanze (रीठा-करञ्ज) BHĀVAPR. im ÇKDR. — 3) f. *Methonica superba* Lam. RĀĠAN. im ÇKDR.

गर्भपातिन् (गर्भ + पा) 1) adj. dass. — 2) f. *Methonica superba* Lam. (विशाल्या) ĠĀTĀDH. im ÇKDR.

गर्भपोषण (गर्भ + पो) n. das Ernähren, Tragen einer Leibesfrucht WILS.

गर्भर्मन् (गर्भ + र्म) n. die Unterhaltung, Ernährung der Leibesfrucht: कुमारभृत्याकुशलेरनुष्ठिते भिषगिभारतिर्य गर्भर्मन्णि RĀGH. 3, 12.

गर्भमवन (गर्भ + मवन) n. das Allerheiligste in einem Tempel VID. 91. MĀLAT. 13, 3 v. u. — Vgl. गर्भगृह.

गर्भभार (गर्भ + भार) m. die Bürde der Leibesfrucht: गर्भभारे तथा धृते nachdem sie schwanger geworden war KATHĀS. 26, 216.

गर्भमाडप (गर्भ + म) m. ein inneres Gemach, Schlafgemach: आत्रु-स्तत्र चापश्यद्गुहोस्त्रीन्गृहमाडपान् KATHĀS. 26, 77. — Vgl. गर्भगृह.

गर्भमास (गर्भ + मास) m. Schwangerschaftsmonat ĀÇV. GRH. 1, 13, 14. KATHĀS. 26, 164.

गर्भमोचन (गर्भ + मो) n. das Gebären AK. 3, 4, 23, 210.

गर्भयोषा (गर्भ + योषा) f. eine schwangere Frau, bildl. von der aus den Ufern getretenen Gāṅgā MBH. 13, 1346.

गर्भरक्षण (गर्भ + र) n. das Schützen der Leibesfrucht, Name einer Cerimonie im 4ten Monat der Schwangerschaft ÇĀKṢH. GRH. 1, 21.

गर्भरस (गर्भ + रस) adj. f. घ्रा versehen mit schwängernder Feuchtigkeit: मा वीभत्सुर्गर्भरसा निविद्धा RV. 1, 164, 8.

गर्भरूप (गर्भ + रूप) adj. jugendlich BHŪRĪP. im ÇKDR. Nach BALA beim Sch. zu NAISH. 11, 78: m. Kind; Jüngling (VJUTP. 101).

1. गर्भलक्षण (गर्भ + ल) n. Kennzeichen der Schwangerschaft SUÇR. 1, 48, 14. So heisst der 21ste Adhjája in VARĀH. BRH. S., welcher von den die Regenzeit ankündigenden Zeichen handelt.

2. गर्भलक्षण (wie eben) adj. die die Regenzeit ankündigenden Zeichen beobachtend VARĀH. BRH. S. 21, 3.

गर्भलम्भन (गर्भ + ल) n. die zur Beförderung der Empfängnis begangene Cerimonie ĀÇV. GRH. 1, 13.

गर्भवती (von गर्भ) adj. f. subst. schwanger, eine schwangere Frau H. 538. दशैव मासान्विधति गर्भवत्यः MBH. 3, 10667.

गर्भवसति (गर्भ + व) f. = गर्भवास HARIV. 3312.